

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρὰ ἰχὸν εἰς τὴν χώραν ὡμῶν ὑψηλότητος καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικὸς	Ἐξωτερικὸς
Ἑτησίᾳ 80, 16.—	Ἑτησίᾳ 80, 25.—
Ἑξαμηνίως 8, 50	Ἑξαμηνίως 18.—
Τριμηνίως 4, 50	Τριμηνίως 7.—
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἑτησίᾳ, δολλάρια 4	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ: 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 50

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος

Ἐν Ἀθήναις, 30 Ὀκτωβρίου 1921

Ἔτος 43ον.—Ἀριθ. 48

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'. (Συνέχεια)

Καὶ σὲ λίγο ἡ γῆ σκεπάσθηκε ἀπὸ ἓνα στρώμα πυκνὸ. Ἀδύνατο νάνηξουν πιά σὲ τέτοιους κόπους καὶ σὲ τέτοια ἀποθάρρυνση οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι στρατιῶτες! Ἐπεφταν χάμω γιὰ νὰ κοιμηθοῦν ἓνα ὕπνο πού θάταν αἰώνιος. Τὰ πτώματα σωρευόνταν καὶ σχηματίζαν ἄμωρρα βουναλάκια, πού τὰ κουκούλωνε τὸ χιόνι...

Μόνη ἡ Αὐτοκρατορικὴ Φρουρὰ ἀντεῖχε κάπως περισσότερον. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ δεκατιζόταν ὀλοένα.

Ἐφθασαν τέλως στὸν ποταμὸ Βερεζίνα. Ἦταν μισοπαγωμένος. Καὶ τί ἐτράβηξαν οἱ γεφυροποιοὶ τοῦ στρατηγοῦ Ἐμπλέ ὥς νὰ τὸν ζεύξουν! Ἐπιτέλους τὸ κατάφεραν καὶ ὁ στρατός, μὲ μεγάλη ἀτάξια, γιὰ τὸν πυροβολοῦσαν ἀκόμα οἱ Ρῶσοι, πέρασε.

Ἀλλὰ ὄχι ὅλος. Ὁ Ναπολέων ἀναγκάσθηκε νὰ θυσιάσῃ ἑκτὼ χιλιάδες ἄνδρες, πού δὲν εἶχαν προσφθάσει νὰ περάσουν τὸν ποταμὸ, καὶ ἔδωσε διαταγὴν στὸν Ἐμπλέ νὰ κόψῃ τὰ γεφύρια, γιὰ νὰ μὴ περάσουν κατόπι καὶ οἱ Ρῶσοι.

Ἔτσι ἡ τραγικὴ ὑποχώρησις ἐξασκολούθησε πρὸς τὴν Βίλνα.

Τέλος στὴς 5 τοῦ Δεκεμβρίου, ὅταν ἐφθασε στὸ Σμοργκόνι, ὁ Ναπολέων παρέδωσε τὴν ἀρχηγίαν τοῦ στρατοῦ στὸ Μυρά καὶ ἔφυγε στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ συγκροτήσῃ στρατεύματα ἐπικουρικά.

Πρὶν ἀνεβῇ στὸ ἔλκυθρο πού τὸν περίμενε, ὑπέγραψε

τὴν τελευταία του διαταγὴν (ἀπὸ τὸ Γενικό Ἀρχηγεῖο τῆς Μεγάλης Στρατιάς).

Μὴ πῶς εἶχε καταντήσῃ αὐτὴ ἡ Μεγάλη Στρατιά! Ἀπὸ ἑκατόσιες, δὲν τῆς ἔμεναν τώρα οὔτε ἑξήντα χιλιάδες. Καὶ εἶχε χάσει πενταχόσια κανόνια, τριανταδύο σημαῖες καὶ σαράντα στρατηγούς!

Λίγο ἔλειψε νὰ χάσῃ καὶ τὸν καλὸ τῆς Γκριμπαλέ. Πραγματικῶς, ἓνα βράδυ, ὁ πιστὸς ἀκόλουθος τοῦ Γιάννη αἰσθάνθηκε τὸ ἓνα του πόδι παγωμένο.

— Ἀχ, εἶπε μ' ἔγινε ἀλγινὸ μορρασμὸ,

εἶναι ἡ σειρά μου νὰ μείνω καὶ ἐγὼ ἐδῶ. Τὸ πόδι μου θὰ πῆσῃ σὰ σάπιο ἀγλάδι. Νά, δὲν τὸ αἰσθάνομαι καθόλου!

Εὐτυχῶς ὁ Γιάννης ἦταν κοντὰ του. Τοῦ ἐβγάλε ἀμέσως τὸ ὑπόδημα καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ τρίβῃ δυνατὰ τὸ πόδι μὲ χιόνι.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ ἤκουσε πίσω του μιὰ γνωστὴ φωνή:

— Ἀγαπᾷς πολὺ, βλέπω, τὸν γρεναδιέρο σου!

Ἦταν ὁ στρατάρχης Νεῦ, πού τοὺς εἶχε πλησιάσει χωρὶς νὰ τὸν καταλάβουν.

Ὁ Γιάννης ζήτησε συγγνώμην καὶ ἔπλεξε τὸ ἐγκώμιο τοῦ Γκριμπαλέ, ἐξακολουθώντας νὰ τὸν τρίβῃ. Καὶ μόνο ἀφοῦ τὸ παγωμένο πόδι κοκκίνισε λιγάκι καὶ ὁ Γκριμπαλέ ἄρχισε πάλι νὰ τὸ αἰσθάνεται, ὁ Γιάννης στράφηκε στὸν Νεῦ καὶ τοῦ εἶπε:

— Καὶ τώρα, κύριε Στρατάρχα, εἶμαι στὴ διάθεσίν σου.

— Σοῦ φέρνω κάτι τί, Καρδινιάν, πού θελήσα νὰ στο φέρω μόνος μου, γιὰτ' εἶμαστέ παλιοὶ γνώριμοι. Δὲν ξέχασα τὸν ἐρχομὸ σου στὸ τετράγωνό μου, στήν Ἰένα, καὶ σὲ εἶδα προχθές ἀκόμα νὰ πολεμᾷς, στὸ πλευρό μου, κατὰ τῶν Κοζάκων. Λοιπὸν ὁ Αὐτοκράτωρ σ' ἔκινε συγκατατάχῃ!

Ἀπὸ τίς ὑπαιχτοτέρας ἀνιμνήσεις τοῦ Γιάννη Καρδινιάν ἦταν αὐτὴ ἡ στιγμὴ πού ἀνέβαινε σὲ τόσο μεγάλο βαθμὸ καὶ πού τὸ μάθαινε ἀπὸ τὸν «ἀνδρεῖο τῶν ἀνδρῶν».

Ἰότερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες, τὰ λείψανα τῆς Μεγάλης Στρατιάς — 40.000 μόνον ἄνδρες! — ἐφθασαν στή Βίλνα καὶ ξεκίνησαν εὐθὺς γιὰ τὸν Νιέμεν.

Ἀλλὰ οἱ Κοζάκοι, πού θὰν



«Ὁ Φεδὲρ Μοιζώφ τὸν φάτωσε στὸ ἐλκυστὸν του.» (Σελ. 378, σ. β'.)

είχαν πάψει να καταδιώκουν τους Γάλλους, τους ρίχθηκαν έξω από την πόλη, για να κυριεύσουν τάρμαξα που κουβαλούσαν τα χρήματα του στρατού. Πανικός έπιασε τα συντάγματα που τα φρουρούσαν μπροστά στους άγριους εκείνους ίππεις. Τάρμαξα λεηλατήθηκαν και δέκα χιλιάδες στρατιώτες εχάθησαν.

Ο Νέυ κι' ο Καρδινιάκ έτρεξαν επί τόπου με χίλιους διαλεκτούς, από τη Φρουρά και το 29ο σύνταγμα.

Ο στρατάρχης, με το τουφέκι στο χέρι, παρώτρυνε τους άνδρες του. Το ίδιο έκανε κι' ο Γιάννης, όταν άξαφνα βρέθηκαν κυκλωμένοι από πέντε Κοζάκους.

— Έδώ, παλληκάρια μου! φώναξε, κτυπώντας ολόενα τους Κοζάκους με τη λόγχη.

Ο Καγκάλο κι' ο Γκριμπαλέ έτρεξαν κοντά του. Άλλά ο πρώτος πληγώθηκε εύθως στο λαιμό από κοντάρι, κι' ο δεύτερος τσαλαπατήθηκε από ένα άλλο κι' έπεσε άναίσθητος. Σ' αυτή τη σύρραξη, ο Γιάννης οίσθανθηκε ένα δυνατό κτύπημα στο κεφάλι που τον έξάλισε. Την ίδια στιγμή έννοιωσε να τον αρπάζουν δυο στιβαρά χέρια, έπειτα κατάλαβε πως έφτυγε με φοβερό καλπασμό, ριγμένος στη σέλλα ενός Κοζάκου, γιατί τα πόδια του κουνιόνταν στον αέρα.

Κι' έλιποθύμησε.

Όταν συνήλθε, * ο Γιάννης βρέθηκε ξαπλωμένος σ' ένα δέρμα αρκούδας, κοντά σ' ένα πελώριο τζάκι, στη σάλα μιας ίσδας.

Κοίταξε γύρω του, μα δεν είδε ίχνος Κοζάκου. Μόνο ένας γέρος Μουζίκος τον κοίταζε με συμπάθεια, μια νέα γυναίκα κι' ένα παιδάκι...

Τους γνώρισε άμέσως: Ήταν ο Φεδώρ Μοϊλώφ, η κόρη του Φεδώρα κι' ο έγγονός του Ίβαν.

Πως γλύτωσε από τα χέρια των Κοζάκων, που τον είχαν πιάσει αίχμαλτο, αφού πληγώθηκε στο κεφάλι; Πως βρέθηκε στο σπίτι των Μουζίκων, που τον άγαπούσαν;

Άφου συνήλθε καλύτερα, ο σωτήρας του του άεξηγήσε όλα:

Είχε πάει στην πόλη να πάρη άλατι και γύριζε από το δάσος με το έλευθρό του. Εκεί είδε από μακριά πέντε Κοζάκους, που είχαν ξεκαβαλικέψει και προσπαθούσαν να γυμνώσουν ένα Γάλλο άξιωματικό, ματωμένα κι' άναίσθητο στα χέρια τους.

Τον έγνώρισε: Ήταν ο καλός άξιωματικός του Ναπολέοντος, που έσωσε μια φορά το σπίτι του από τη λεηλασία των Ιταλών λιποτακτών. Του χρωστούσε ευγνωμοσύνη, έπρεπε να τον σώσει, αν ήταν ακόμα ζωντανός, και περίμενα εκεί σε μιάν άκρη, κρυμμένος πίσω από δένδρα.

Απάνω στη μοιρασιά, οι Κοζάκοι

μάλωσαν μεταξύ τους και σκοτώθηκαν. Από τους πέντε έμειναν οι δυο. Αυτοί έχδυσαν το Γιάννη, πήραν ό,τι είχε επάνω του, καβαλλίκεψαν πάλι τζιλογά τους κι' έγειναν άφαντοι.

Ο Φεδώρ Μοϊλώφ πλησίασε τότε τον Γιάννη, είδε πως άνάνηε ακόμα, τον φόρτωσε στο έλευθρό του και τον έφερε στο σπίτι του.

— Τώρα μη φοβάσαι τίποτα! του είπε αφού τελείωσε τη διήγησή του. Βρίσκεσαι σε σπίτι φίλου!

— Κι' ο στρατός... που βρίσκεται τώρα; ρώτησε ο Γιάννης.

— Ός χθές άκουγόταν το κανόνη κατά τη Βίλνα, άποκρίθηκε ο Μουζίκος. Σήμε-ρα τελείωσε. Οι Ρώσοι νίκησαν γιατί ο Τσάρος είναι πιο δυνατός... Κρίμα όμως, γιατί και σεΐς είστε γενναίοι!...

Ο Γιάννης άναστέναξε κι' ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλό του.

Σε λίγο μπέρεσε να σηκωθεί. Του έδωσαν κι' ήπιε τσάι, του έδωσαν και φόρεσε ρούχα ρωσικά, — κόκκινη μπλούζα, φουσκωτό πανταλόνι, μπότες, — και του άλλαξαν την πληγή του που ήταν έλαφριά.

Ξαπλώθηκε πάλι σε μια πολυθρόνα, κοντά στο τζάκι, και βυθίστηκε

Του έμπαινε πυρετός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Το τελευταίο τετράγωνο

Στο Παρίσι, δεν είχαν είδησεις του Γιάννη. Το τελευταίο του γράμμα ήταν από το Νοέμβριο του 1812, μετά το πέρας του Βερζίνα, κι' είχε φθάσει τον Δεκέμβριο με τον αυτοκρατορικό ταχυδρόμο. Από τότε τίποτα. Κι' είχαν περάσει τρεις σχεδόν μήνες. Η Λιζέττα έγραψε στο Γραφείο του Αυτοκράτορος, παρακαλώντας να την πληροφορήσουν για τον άντρα της. Κι' έλαβε το έπόμενο σημείωμα:

«Συνταγματάρχης Καρδινιάκ, άγνοείται. Έξηρανίσθη μεταξύ Βίλνας και Νισ-μέν, και μεταξύ 9 και 13 Δεκεμβρίου».

— Όποτε μπορεί να ζή, είπε ο Μπέλ Ρόζ. Μην άπελπίζεσαι, Λίζα! Πόσους «άφαντους» δεν είδα εγώ να ξαναφανούν.

Άλλά η Λίζα έκλειψε τον άντρα της για νεκρό. Είχε φορέσει μάλιστα μαύρα, κι' αυτή και τα δυο άγοράκια της.

Μια μέρα, — ήταν Μάρτης του 1813, — πήρε τα παιδιά από το χέρι και ξεκίνησε για την πλατεία Καρρουζέλ. Δεν είχε βέβαια καμμία άρεση να παρευρεθώ στην επιθεώρηση του καινούργιου στρατού που είχε ετοιμάσει ο Ναπολέων για τη Γερμανία. Ήταν μάλιστα η πρώτη φορά που έβγαινε έξω από το σπίτι πως είναι χήρα. Άλλά την προηγούμενη μέρα είχε λάβει γράμμα από το Παλάτι με την υπογραφή της Κοντέσσας Μοντεσκιού, κυρίας των Τιμών, που την προσκαλούσε εν μέρους της Αυτοκρατορίσας στην επιθεώρηση αυτή της Νέας Φρουράς.

«Μια θέση στην αυτοκρατορική εξέδρα,

της έγραψε, — είναι φυλαγμένη για σάς και τα παιδιά σας. Προσέτι, η Α. Μ. ο Αυτοκράτωρ επιθυμεί να σάς δεχθώ μετά την επιθεώρηση στο Κεραμεικό, για να σάς κάμη μια άνακρίωση που σάς ενδιαφέρει».

Η Λίζα έφθασε στην πλατεία, έδειξε το προσκλητήριο και τοποθετήθηκε στην εξέδρα, που άκουμπούσε στη θριαμβευτική άψίδα του Καρρουζέλ.

Μ' όλη της τη λύπη, δεν μπόρεσε να μη θαυμάση το θέαμα που παρουσίαζε την ώρα εκείνη το μεγάλο όκτάγωνο, που είχε στο βάθος το Λουβρό.

Δυο συντάγματα της Αυτοκρατορικής Φρουράς, με τις σημαίες τους ξεσχισμένες και παρουτοκαπνισμένες, ήταν παραταγμένα μπροστά. Κι' άριστερά τους οι Φρουροί της Τιμής, καινούργιο σώμα, που το έσχημάτισε ο Ναπολέων από νέους των καλυτέρων οικογενειών της Γαλλίας. Αυτή ήταν η «Νέα Φρουρά», που σε λίγο θα πολεμούσε με τον ήρωισμό της παλιάς.

Άξαφνα άκούσθηκε μεγάλη τυμπανοκρουσία και πρόβαλε στην Πλατεία έν' άλλο σύνταγμα από στρατιωτάκια, που το μεγαλύτερο θά ήταν μόλις δεκαπέντε χρονών.

Ήταν το σύνταγμα των Όρφανών της Φρουράς, που το δημιούργησε κι' αυτό ο Ναπολέων για να χρησιμεύει ως φρουρά του μικρού Βασιλέως της Ρώμης.

Τα παιδιά αυτά περπατούσαν κηόλα σά μεγάλοι στρατιώτες, κανονικά, ρυθμικά κι' άρειμάνια. Μπροστά έρχόταν έν' άγλημα από σκαπανείς με μάλλωτους σκούφους μεγαλύτερους από το μπόι τους: έπειτα ένας μικροσκοπικός αλλά επιδεξιότατος άρχιτυμπανιστής: έπειτα οι τυμπανιστές κι' ή μπάντα, που οι μουσικοί της όλοι ήταν επίσης παιδιά. Μόνο γρανκάσσα δεν είχε, γιατί που παιδί να σηκώσει τόσο βαρύ όργανο!...

Όταν πέρασαν μπροστά από την εξέδρα, ο Γιαννιάκης του Καρδινιάκ ένθουσιάσθηκε, σηκώθηκε όρθιος κι' άρχισε να φωνάζει.

— Κάθουσε, Γιαννιάκη, φρόνιμα! του εί-πε η μητέρα του.

Άλλά μόλις ήσυχασε αυτός, σηκώθηκε ο άλλος, ο Έρρίκος, φωνάζοντας:

— Ζήτω ο Αυτοκράτωρ!

Πραγματικώς, είχ' έμφανισθώ ο Ναπολέων, καβάλλα στζιλογά του Μαρέγκο. Κι' άρχισε άμέσως την επιθεώρηση από τους Όρφανούς.

Το κυριώτερο έπεισόδιο ήταν μ' ένα δεκανέα δεκατριών έτων, που ο Αυτοκράτωρ τον είδε να κρυφογελά και τον έπιασε από ταυτί. Άλλά στην άνακριση που άκολούθησε, ο μικρός έδωσε τόσο άφελείς κι' έξυπνες άπαντήσεις, ώστε ο Αυτοκράτωρ τον άρτσέ λέγοντας:

— Ο διαβολάκος αυτός έχει άπάντηση για όλα!

Έπειτα από την επιθεώρηση, στάθηκε μεταξύ των Όρφανών και των Γρεναδιέ-

ρων και τους έκαμε την άκόλουθη προσλαλία: «Στρατιώτα της παλιάς μου Φρουράς, ίδοι τα παιδιά σας! Πολεμώντας στο πλευρό σας σκοτώθηκαν οι πατέρες τους. Σεΐς τώρα θά είσθε οι κηδεμόνες τους, το παρδειγμά τους και το στήριγμά τους...»

Κατόπι στάρφηκε στα Όρφανα κι' έξακολούθησε:

«Έχετε βαρύ κηθήκον να έκπληρώσετε σεΐς. Άλλά θά το έκπληρώσετε. Κι' μια μέρα θά πουν: Τα παιδιά αυτά ήταν άξια των πατέρων των!»

Η συγκίνηση που προέξηνσαν σ' όλους αυτά τα λόγια, ήταν μεγάλη.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατ' το Γαλλικό του λοχαγού Danrit]

ΤΟ ΜΑΛΩΜΑ

(Συνέχεια και τέλος* Ίδε σελ. 372)

Είναι πολύ μικρή και δεν έχει πολύ θάρρος. Σήμερα όμως η Λιλίκα χαϊρετά πολύ διαχυτικά την Ίουλίτ, της λέει ότι ο καινούργιος της γιανής της άρσει πολύ και τη ρωτάει για νέα. Μπρος σ' αυτή την ύποδοχή, η Ίουλίτ άρίνει τη γλώσσα της να τρέχει και λέει χωρίς τελειωμό.

Μα η Λιλίκα την άκούει μόνο με τώνα αυτί. Εκεί κάτω φαίνεται η Έλένη. Είναι μόνη της τώρα και διευθύνεται στο τραπέζι τους. Πλησιάζει. Το βλέμμα της ζητάει τη Λιλίκα. Έννοήσατε; Τώρα που έφυγε η άλλη, η συντροφιά της Λιλίκας είναι καλή... Υπομονή, θά της δώση το μάθημα που της πρέπει.

Τη στιγμή που η Έλένη δεν άπέχει παρά δυο-τρία βήματα, η Λιλίκα πιάνει το χέρι της Ίουλίτας, σηκώνεται και της λέει δυνατά:

— Ίουλίτ μου, κάνουμε μερικές βόλτες; Κι' οι δυο τους άπομακρύνονται, ενώ η Έλένη έμεινε έμβρόντητη.

Είναι μάλωμα σωστό. Και τα μάλωμα-τα αυτά έχουν. Τι τα θέτετε! Μπορεί κανείς ν' άνεχθώ μερικές τέτοιες προσβολές;

Σήμερα η Λιλίκα* έξύπνησε γεμάτη χαρά. Όλα τα πράγματα γύρω της φαίνονται χαρούμενα. Δεν είναι άνάγκη να ζητήσουμε μακριά την αίτια: χθές συμφιλώθηκε με την Έλένη.

Η Λιλίκα δεν παύει να φρονή, ότι αυτό το μάλωμα ήταν άναγκαίο. Οι σχέσεις της με την Έλένη ήταν τόσο στενές, ώστε δεν επέτρεπετο για κανέναν λόγο στη μια άπ' τις δυο να κινή βόλτες στην πλατεία και νάφινη την άλλη να κάθεται μόνη της. Η παύρα όμως δεν άρχισε να δείξη στη Λιλίκα ότι είναι τρομερό, περισσότερο άπ' ότι φαντάζεται κανείς τρομερό, να μαλώσουν δυο στενές φίλες.

Νάποχωρίζεται κανείς από ένα πρόσωπο, που ως χθές του έλεγε όλα τα νέα του, όλες τις σκέψεις του, όλα τα μυστικά

του, και ύστερα άκουγε όλα τα δικά του, ά, είναι φοβερό! Όλ' αυτά τώρα έχουν σπικητήσει. Πρέπει κανείς να φυλάξει μέσα του όλες τις σκέψεις του, όλες τις ιδέες που του έρχονται. Νομίζει κανείς πως πνίγεται. Και καταλαβαίνει πόσο είχε δίκιο ο Βασιλιάς Μιδας, όταν έπηγαινε να πη τα μυστικά του στις καλαμιές.

Όταν συναντώνται στην πλατεία οι μαμάδες και συζητάνε τόσο φιλικά, η Λιλίκα κι' η Έλένη είναι φυσικά ύποχρεωμένες να μιλήσουν. Μα μιλούν ψυχρά. Άνταλλάσσουν λόγια χωρίς ενδιαφέρον: «Τι ώραΐ-ας καιρός!.. Τι ώραΐα θάλασσα!.. Τι κίνηση που έχει άπόψε η πλατεία!..» Και γρήγορα η συζήτηση ξεψυχάει. Φαντασθή-τε πόσο άνυπόφορο γίνεται αυτό τις ήμε-ρες εκείνες που θά είχαν κέρι να συζητήσουν και να φλυαρήσουν άτέλειωτα.

Χθές το πρωί λοιπόν, για να σκοτώση τον καιρό, η Λιλίκα ρώτησε την Έλένη τι κάνει η εξαδελφούλα της η Γιώτα. Η Γιώτα είναι ένα φοβερό παιδί, που κάθε μέρα έχει κατορθώματα. Η Έλένη διηγώθηκε το τελευταίο της κατορθώμα. Η Λιλίκα έπρεπε βέβαια να το άκούση μ' ένα ψυχρό μειδίαμα στα χείλη. Μα το κατόρθωμα έτυχε νάναι τόσο άστείο, ώστε η Λιλίκα γέλασε δυνατά χωρίς να το θέλη. Σχεδόν άμέσως η άτμόσφαιρα φάνηκε σά νάρχιζε να ξεκαθαρίζει. Η Έλένη διηγώθηκε κι' άλλα άστεία τετα ανέκδοτα της Γιώτας, γέλασαν κι' οι δυο και έγινε πια φανερό ότι το μάλωμα δε μπορούσε να έξα-κολούθησθ.

Τη στιγμή εκείνη μπορούσε να γίνη συμπλήρωτη. Μα, βλέπετε, η Λιλίκα δεν ήταν διατεθειμένη να ζητήσει αυτή πρώτη την ειρήνη. Θεωρούσε τον έαυτό της προσβεβλημένο και περίμενε μήπως η Έλένη της έδινε εξήγησεις. Και τότε πιά... Μα ούτε κι' η Έλένη δεν είναι διατεθειμένη ν' άρχισθ διαπραγματεύσεις. Έπί τέλους δεν άρνεΐται ότι η αν έλλειψις αυτό που έκανε, φρονεί όμως ότι αυτό που έκανε η Λιλίκα ήταν πολύ βαρύτερο. Κι' έτσι το άδικο γέρνει προς τη Λιλίκα, κατά τη δική της γνώμη.

Η τύχη ήρθε να διευκολύνη την κατά-σταση. Οι μαμάδες συζητούσαν κάτω άπ' τα παρασόλια τους και ξαφνικά η μαμά της Λιλίκας ρώτησε για την οικογένεια της Τερέζας. Η Λιλίκα έδωκεν τα χείλη της και χαράζε τον άμμο με την άκρη της όμπρέλλας της, όταν άφνης άκούει τη μαμά της Έλένης να λέη μ' ένα ύρος δυσχερομένο, ότι η Έλένη δεν έδεχόταν για κανέναν λόγο να γράψη πρώτη στην Τερέζα κι' αυτό τη δυσχεροτούσε πολύ.

Έπρεπε δη άδη μια μεγάλη δεσποινίς σαν την Τερέζα να γράψη πρώτη στην Έλένη, που μόλις είναι δεκατεσσάρων χρονών; Χωρίς να το θέλουν, τα μάτια της Λιλίκας και της Έλένης συναντήθηκαν. Για

πρώτη φορά από τότε που έμάλωσαν, δεν έγύρισαν άμέσως τα βλέμματα αλλού... Άλλά, άφου η Έλένη δεν θέλει να γράψη στην Τερέζα, αυτό σημαίνει ότι δεν τη νοιάζει ούτε γι' αυτήν ούτε για τη φιλία της. Άλλά τότε...

Τα πράγματα έχουν ρηταί σ' ένα σημείο που, αν δεν έπιστεύση κανείς τη λύση, ύπρχει φόβος να ξεκοχίσι, ή έκοσμήτση. Τότε άκριβώς έπινεδή η Τύχη. Ένα μεγάλο δανέζικο σ ύλι, κάπως ώο-μοῦσε προς τον κύριό του που τουχε συ-ρίξει, έπεσε σχεδόν άπάνω στην Έλενη, την έσπρωξε και την έκαμε να χάση την ίσορροπία. Αν δεν την έπιανε η Λιλίκα, θάχε πέσει χάμω. Η Έλένη έμεινε στη-ριγμένη στα χέρια της στενάζοντας.

— Έλένη μου, δεν πιστεύω να έπαθες τίποτε;

— Όχρω πως μου στρχγούλισε το πόδι...

Μαζεύτηκε λίγος κόσμος. Ο κύριος του σκύλου ήρθε και ζήτησε συγγνώμη. Έπιασαν προσεχτικά την Έλένη και την έβαλαν σε μια άμαξα.

Τ' άπόγεμα η Λιλίκα ρώτησε τη μαμά της:

— Τι λές, μαμά; να πάω στην Έλένη να ιδώ τι κάνει;

— Ά! είμαι βεβία πως δεν είναι τί-ποτε. Αν θέλεις, πήγαινε.

Στις τέσσερες, η Λιλίκα κτυπούσε με καρδιοχτύπι το κουδούνι της Έλένης. Η ύπνέτοια που της άνοιξε, της είπει:

— Ά! πόσον καιρό έχουμε, να την ιδούμε τη δεσποινίδα! Πόσο θά εύχαριστη-θώ κι' η Έλένη!

— Τι κάνει η Έλένη;

— Δεν ήταν τίποτε σπουδαίο. Μα θά εύχαρισθώ τόσο πολύ που θά σάς ιδή.

Η Έλένη ήταν μόνη στον κήπο, ξαπλωμένη σε μια σαίζ-λόγκ. Το πόδι της ήταν στο γύψο. Ένα βιβλίο κρατούσε, μα δεν φαινόταν καθόλου να το διαβάζη. Όταν άκουσε ν' άνοήγη ή καγγελοπόρτα, μισοσηκώθηκε να ιδή. Όταν διέκρινε τη Λιλίκα, το πρόσωπό της κοκκίνισε από χαρά.

— Σό' σαι, Λιλίκα; Ά! τι εύγένεια που έχεις!

Κι' οι δυο φίλες άγκαλιάστηκαν και φιλήθηκαν γεμάτες άγάπη. Κι' άρχισαν να λένε, να λένε, με χαρά. Η ώρα πετού-σε. Ότα στις πεντέμισι ήρθαν να πάρουν την Λιλίκα, κι' οι δυο τους άπέρησαν: Είχαν τόσα ακόμα να πουν...

Φυσικά ακόμα δεν έδόθησαν οι όριστι-κές εξήγησεις. Μα αυτά τώρα πλέον είναι τυπικά... Και τη στιγμή που αποχωρίζόνταν, η Έλένη ψιθύρισε στ' αυτί της Λιλίκας:

— Άλήθεια, τί καλό έκείνο το δανέζικο σκύλι. Όταν το ξαναϊδούμε, πρέπει να του δώσουμε ζάχαρη...

(Μετάφραση)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ

1. Πάρος

Κόποιο γαλήνης όνειρο
μ' έφερε εδώ κι' απόγειο
μ' αποσιωμένη την ψυχή
ο' ευλογημένα μέρη;
μπροστά το πέλαο διάφανο,
γεμάτο φως κι' δλόγυρα
λυγεί τα φύλλα της κορυφής γλυ-
[κό τάγερι.

Κάποιο όνειρο εδώ μ' έφερε!
Μοίρες χουρές μου έδειξαν
Προσκυνήτες στα πόδια σου
να φτάσω, ω θεία γαλήνη...
Και οι λογισμοί μου φτωχικοί
με τη δική σας σιμίζανε,
φτωχά σπιτάκια του χωριού, τα-
[κω τόνερι.

2. Έλληνικό ταξίδι

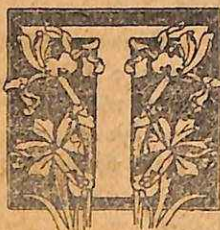
Βαθειά γαλάζια ή θάλασσα
στην πιά τρελλή της χάρη,
Και το κεφάλι ανάμυλο
γλυκά χαϊδεύει όμπάτης.
Πετάει ή γοιέτα σαν πουλί,
Και γύρω σε' άρμενά της,
Γοργά άλκυόνες φτερουγάν
κι' άσπροι κατόσπροι γλάροι.

I. Θ. ΚΑΚΡΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΥΟ ΙΔΙΩΜΑΤΑ

Αγαπητοί μου,



Ο Φθινόπωρο άνα-
στατώνει το σπιτι-
κό. Βγαίνουν από
τις ναρθαλίνες τα
χειμωνιάτικα, στρώ-
νονται τα χαλιά, κα-
θαρίζονται οι καμ-
ινάδες, στήνονται οι
όμπες, διορθώνονται τα κεραμίδια, μπαί-
νουν οι χοντροί μπερντέδες. Κι' απ' αυτό
το άναστάτωμα έπωλεάζεται καθένας για
να ξεκαθαρίσει τα πράγματα του γραφείου
του, της κάμαράς του, να ξεδιαλέξει, να
πετάξει τα περιττά, τάχρηστα, τάσχημα,
τα χαλασμένα, νάλλάξει μερικά, να διορ-
θώσει άλλα, να βγάλει κάποια κρυμμένα,
να τοποθετήσει αλλοιότιμα τα έπιπλα, να
κάμει τελοςπάντων όλες τις δυνατές ανα-
καινήσεις και βελτιώσεις. Γιατί μέσα στη
γενική φασαρία χωρεί εύκολα κι' ή έδι-
αίτερη του καθενός. Έτσι και στ' φιλικό
μου σπίτι που έτυχε να πάω προχθές, βρή-
κα την Άννα και την Πηνελόπη άνασκουμ-
πωμένες. Οι νεαρές μου φίλες έκαθάριζαν
και συγκύριζαν τις κάμαρές τους, που τις
είχαν ντύσει χειμωνιάτικα.

—Α, ώραί! είπα όταν είδα την κά-
μαρα της Άννας, που πραγματικώς μου
φάνηκε αλλοιότιμη και πολύ πιο όμορφη
απ' ό,τι την ήξερα.

—Μά έλατε να ιδήτε και τι έβγαλα
από μέσα! μου αποκρίθηκε.

Και μ' έμπασε σε μια μισοσκοτεινή
κάμαρα που χρησίμευε γι' αποθήκη άρχή-
στων, όπου μου έδειξε ένα πελώριο σωρό

από έπιπλα, σκεύη, κομψοτεχνήματα, εί-
κόνες, υφάσματα, βαζάκια, βιβλία και
χαρτιά.

—Πώ, πώ! έκαμα. "Ολ' αυτά ήταν
μέσ' στην κάμαρά σου; Πώς χωρούσαν;...

—Έφρω κι' έχώ;... Ένα σωρό άχρηστα
πράγματα που τα κρατούσα τόσο καιρό
χωρίς λόγο. Α, μα τα πέταξα σήμερα κι'
άναπνέω. "Ολο αυτό το βάρος που βλέπετε,
βγήκε από το στήθος μου!

Ότι τόσο πολλά από τα πεταμένα αυτά
πράγματα, άμα τα κοίταξα καλύτερα, μου
φάνηκαν γερά, χρήσιμα ακόμα, και αρκετά
όμορφα...

—Αυτό το σκαμνάκι όμως του πιάνου
σου, της είπα, είναι καλό... Γιατί να το
πετάξεις;

—Πούρ! το είχα βρεθθί, μου απο-
κρίθηκε, κι' άγόρασα ένα άλλο, πιο όμορφο.

—Κι' αυτή την εικόνα... γιατί την έβγα-
λας;

—Έδωχα στη θέση της δυο άλλες,
καινούργιες, που μου άρέσουν καλύτερα.

—Κι' αυτό το καίμενο το βαζάκι;...

Κρίμα!...

—Α, δεν είναι πιά της μόδας αυτά.
Έγώ τώρα μόνο για λαί' κυνηγώ.

Τρία που είχα, τα κράτησα. Θα πάρω κι'
άλλα δυο...

—Αμή τα βιβλία;... κατακλίνουργα,
δεμένα κομψά;...

—Είναι από τη Σειρά «Νέλων» που
την ξέκανα, γιατί την είχα βρεθθί. Τώρα
σχηματίζω άλλες σειρές, ωραιότερες.

—Κατάλαβα... ψιθύρισα.

Και κοίταξα δλόγυρα. σά νάθελα να
καταλάβω ακόμη;...

Σε μια άλλη γωνιά της αποθήκης,
είδα κι' έναν άλλο τέτοιο σωρό, αλλά πολύ
πολύ μικρότερο.

—Αυτά έκεί τι είναι; ρώτησα.

—Τα πράγματα που πέταξε ή Πηνε-
λάπη, μου αποκρίθηκε ή Άννα.

—Χρ'ίλιγα, βλέπω, αυτή... Κι' όλα
πραγματικώς χαλασμένα...

—Α, ναί! έκαμα ή Άννα. Η αδελφή
μου έχει άλλο ιδίωμα. Δεν πετά ένα
πράγμα, αν δεν είναι καθαυτό για πέταμα.

Τάχαπν τα πράγματά της, τα κρατεί όσο
μπορεί, με τα δόντια που λένε, τίποτε δεν
άλλάζει εύκολα... Έγώ όμως δεν μπορώ.

Λίγο να'μ'ι μάρση ένα πράγμα, ή μ'ο
καθήσει εύθες στο στομάχι. Και δεν ήσυ-
χάζω, αν δεν το πετάξω, αν δεν το ξεφορ-
τωθώ. Καμιά φορά μάλιστα το πετώ, χω-
ρίς νά'χω άλλο να βάλω στη θέση του.

Γιατί, έννοείτε, δεν είναι πάντα εύκολο.
Το πιάνο μου π.χ. δεν μου άρέσει τώρα
καθόλου. Για νάγοράσω όμως ένα που μ'ά-
ρέσει, θέλω επτά χιλιάδες δραχμές. Τε-
λοςπάντων, προτιμώ να μ'ην έχω καθόλου
παρά ένα πράγμα που άρχισα να το βαριέ-
μαι. Έκτος από τ'απολύτως άναγκαία.

Είχα καταλάβει στην έντέλεια:

Η Άννα είχε το ιδίωμα να πετά

και νάλλάξει, για ψύλλου πήδημα, τα πρά-
ματά της. Κι' ή Πηνελόπη είχε το άν-
τίθετο: να τα κρατεί, να τα διατηρεί. Θα
έπρόσθετα και να τάχαπν. Μά μήπως δεν
τάχαπν, δεν τα λατρεύει μάλιστα κι' ή Άν-
να; Με τη διαφορά ότι αυτή τα θέλει, τα
προσέχει και τα περιποιείται όσο της άρέ-
σουν. Από τη στιγμή όμως που παύει ένα
δικό της πράγμα να της άρέσει για όποιο-
δήποτε λόγο, — είτε γιατί χάλασε, είτε
γιατί πέρχασ ή μόδα του, είτε γιατί άλλαξε
το γούστο της Άννας, — το πετά χωρίς
τον παραμικρότερο όικτο. Γι' αυτό (τώρα
το εξηγούσα) ή κάμαρά της είναι πάντα
καινούργια, πάντα αλλοιότιμη. Ένώ άπε-
ναντίας ή κάμαρα της Πηνελόπης διατη-
ρείται για χρόνια σχεδόν ή ίδια.

Μου άρέσει το ιδίωμα της Πηνελόπης.

Είναι το ιδίωμα. — ή τάση μπορούμε να
πούμε, — των ανθρώπων που μένουν στα
ίδια και τα παλιά, που αγαπούν και πο-
νούν ό,τι υπήρξε μια φορά δικό τους, ό,τι
τους χρησίμευσε, ό,τι τους υπερέστησε, και με
κάθε θυσία το διατηρούν από το πατρικό τους
σπίτι ως το μαθητικό τους καλαμάρι.

Ναί, είναι κάτι ωραίο και συνηθισμέ-
νο. Αλλά να σάς πω την αλήθεια, μ'άρεσει
και το ιδίωμα της Άννας. Είναι ή τάση
των ανθρώπων που δεν θέλουν τέτοιους δε-
σμούς με τα πράγματα, τέτοια έμπόδια,
και πιο έλεύθεροι στις κινήσεις τους, τρα-
βούν πάντα μπροστά, άνεβαίνουν, προοδεύουν.

Με όση εύκολία αλλάζουν αυτοί τα πράγ-
ματα της κάμαράς τους, αλλάζουν και
την ίδια, και το σπίτι, και τον τόπο, και
όλα. Δεν σκοτίζονται καθόλου για τα πα-
λιά, όταν μπορούν να έχουν καινούργια,
καλύτερα.

Ένα μόνο είναι το κακό σ' αυτά τα
ιδιώματα: ή υπερβολή. Και περισσότερο,
έννοείται, στο ιδίωμα της Άννας...

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

(του Α. de Gêrilloles).

«—Κοιμήσου, άγγελοΰδι μου, κοιμήσου!

Κοίτα, πίσω από τα δλόφωτα τζάμια, πε-
ρίεργο το φεγγαράκι σκύβει να σε καμ-
ρώσει στον ύπνο σου. Κοιμήσου, Γιαννούλα

μου, κοιμήσου. Στο μεγάλο όβλο τον γαλα-
νό, τ'άστέρια γεννιούνται ένα — ένα και σε
κοιτάζουν με τα διαμαντένια τους τα μάτια.

Κοιμήσου, Γιαννούλα μου, κόρη μου χρυσή.»

Το παιδάκι ήτύχαζε στο κρεβάτάκι του,
με τ'άδύνατα του χέρια ένωμένα άπάνω
στα κάτασπρα σεντόνια. Τα μεγάλα του γα-
λανά μάτια τα σκέπαζαν τα μισόκλειστά
του βλέφαρα.

Μια διαμαντένια άχτιδα έπεφτε στα
ξανθά του μαλλιά κι' άνθεα φωτεινές σπί-
θες μες στις χρυσές του μπούκλες.

Το χρώμα του προσώπου του, — χρώμα
άρρωστου κοριτσιού, — έμοιαζε στην άγνάδα
σαν το χρώμα της καρδιάς τριαντάφυλλου.

Έτσι μέσ' στον πόνο του, έμοιαζε νάκο-
λουθώ το πέταγμα κάτι ρόδιων όνείρων,
που τριγυρίζουν τα δλόμικρα παιδάκια. Η
Γιαννούλα κοίταζε μακριά, στο άπειρο, με
τ'ώμορό της βλέμμα το γεμάτο από παι-
διάστικα όνειρα.

Στο προσκέφαλό της, ή μεγάλη της
αδελφή ή Πέπα, ένα θαυμάσιο κορίτσι
δεκαοχτώ χρονών, την άγκάλιαζε με τα
χαϊδευτικά της μπράτσα, κι' ή μικρούλα
ήταν καλώς κουλουριασμένη κοντά στην
καρδιά που τόσο την αγαπούσε.

Ήταν δυο όρρανούλες. Η ζωή τους
ήταν γλυκειά στην άρχή, το σπίτι ζεστό και
τροφερό. Μια μέρα όμως πλάκωσε ή άρρώ-
στεια και καταπόδι της ή φτώχεια, και τα
μικράκια μέινανε μοναχά τους και χω-
ρίς βοήθεια!

Η Πέπα έδωκε στην αδελφούλα της
ό,τι καλύτερο είχε. Είπε πως ο καλός
Θεός της έδωκε στις άκρες των δαχτύλων

της τέτοια έπιτηδεϊότη, για
να μπορεί να τα μεταχειρισθί
για την αδελφούλα της. Και
δούλευε με θάρρος.

Μά τη Γιαννούλα την έρ-
ριξε κάτω μια απ' αυτές τις
άργες άρρώστειες, που μοιά-
ζουν πως δε θα γιατρευτούν
ποτέ και που γεμίζουν των
άρρώστων το μυαλό μ' ένα
σωρό φαντασίες και πόθους.

Η Πέπα και τη ζωή της
θξίνε για τη Γιαννούλα της.

Είχε φωνή χαριτωμένη κι'
ένα ταλέντο άυτοσχέδιο ποιη-
τού, τέτοιο που πολύ συχνά
κατέχουν οι νέες Ισπανιόλες.

Βγήκε με θάρρος στους
δρόμους και τραγουδούσε κά-
τω απ' τα μπαλκόνια της
Σεβίλλας.

Η άρχοντιά της νέας τρα-
γουδίστρας, ή άρρωσότη, της
για τη μικρή της άρρωστη,
συγκίνησαν τις καρδιές.

Της δείχνουν τον πιο μεγάλο σεβασμό,
και τα τραγουδάκια της, που μονάχη τα
στιχουργούσε κατά τον καιρό, είχαν μεγάλη
έπιτυχία.

Υπόφερε πικρά όμως ή κόρη, περήφα-
νη όπως ήταν, να δείχνεται στον κό-
σμο έτσι.

Μά ήταν μια έπιθυμία, μια εύχ ή ικα-
νοποιημένη έφρανε ένα τριαντάφυλλο χρω-
μα στα μάγουλα τα χλωμά της άγαπημέ-
νης της Γιαννούλας, όταν μια λάμψη χ-
ράς έφώτιζε το μάτι της, όλα τα λησμο-
νούσε ή Πέπα.

Κάθε βράδυ, για να κοιμήη τη μικρή,
της έδινε ένα ρολόγι της γιαγιές των,
που το φύλαγε εύλαβικά γι' άγαπημένο
ένθύμιο, ένα ωραίο ρολόγι του παλιού και-
ρού, σκεπασμένο μ' ένα λαμπρό βαθυγάλαζο
σμάλτο και τριγυρισμένο με χρυσά στολίδια.

Η Γιαννούλα τώπαιρνε για ζωντανό μυ-
στηριώδες ζωο, που ή καρδιά του χτυπού-
σε κι' έκανε αυτό το γλυκό τίκ — τίκ που
την νανούριζε.

—Είναι ζωντανό, δεν είναι, Πέπα;
έλεγε. Ναί, ζωντανό είναι.

Μά απόψε το παιδάκι, με κουρασμένο
κίνημα του χεριού του, έδωσε πίσω στην
Πέπα το ρολόγι.

—Αχ! είπες, δεν είναι αυτό που έπιθυμώ.

Και μ' άναστεναγμό, άρρησε το κεφάλι
του να ξαναπέση χλωμό στο μαξιλάρι με
κλειστά τα μάτια, πωμοιάζαν έτσι με μι-
σάνοικτα μ'ι — με — λησμόνει.

—Τι θέλεις, άγγελε μου, να σου φέρω;
την ρώτησε ή Πέπα.

Μά ή μικρούλα δεν αποκρίθηκε, τα μά-
γουλα της άναψοκοκκίνιζαν, κι' ήταν άνή-
συχη στο κρεβάτάκι της.

—Ο πυρετός πάλι! ψιθύρισε ή Πέπα
με άγωνία.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΠΑΥΛΙΔΗΣ
(Πόντιος Άμαθής) εν Αθήναις.
έν Σινώπης της Μ. Ασίας. Α.
Βραβείον 186ου Διαγωνισμού των
Λύσεων.



ΓΕΩΡΓΙΟΣ Θ. ΚΑΚΡΙΔΗΣ
(Αάφνης Στέφανος) εν Αθήναις.
Α. Βραβείον 186ου Διαγωνισμού
προς σύνθεσιν Πνευματικών Α.
σκήσεων.

—Καλά, άγάπη μου, κοιμήσου ήσυχη.
Αύριο με της αύγουλας τη δροσιά, θα πα-
γω να ζητήσω για χάρη σου τώμορρο το
λουλούδι από την κολή Κυρία. Είναι τόσο
καλή που δεν θα μου το άρνηθί.

Μερωμένο, το παιδάκι κοιμήθηκε γλυκά.

Και το πρωί σηκώθηκε χαρούμενο, γε-
μάτο από τη λάμψη της ζωής.

Η Πέπα έσπασε στο ήμερο κεφάλι τη
μαντίλλα της και κρέμασε στη ζώνη

της το μαντολίνο της, πουταν στολισμένο
με συντεπένια στολίδια κι' άσημένα.

—Αντίο, άγάπη μου, λέγει της μικρής,
πάγω να σου ζητήσω το τριαντάφυλλο. Για
συντροφία σου σ' άρίνω τους άγγέλους, που
οι γαλανές φτερούγες τους κένουν αυτόν
τον ώμορρο ούρανό άπάνω από το κερά-
λι σου. Να μείνης ήσυχη μαζί τους.

—Αλήθεια, Πέπα μου, θα μου φέρης
το τριαντάφυλλο του Παράδεισου;

—Θα σου το φέρω, χρυσό μου.

Και μ' ένα τελευταίο φί-
λημα, έφυγε ή κοπέλλα με
τ' αλαφρό της βήμα.

Έρτασε γεμάτη συγκίνη-
ση κάτω απ' το μπαλκόνι,
όπου τα τριαντάφυλλα στην
πρωήν δροσουλα της έστελ-
ναν το λεπτό τους άρωμα.

Πήρε θάρρος και χτύπησε
μερικές νότες στο μαντολίνο
της.

Απ' το βασανισμένο στη-
θος της βγήκε ένα τραγούδι
γεμάτο παράκληση και τρυ-
φερότητα. Και με την κρυ-
σταλλένια της φωνή τραγού-
δησε τα λόγια αυτά:

«Κοιμάται καί κάτω το
παιδάκι, κι' άγγέλους έχει
φύλαξη του.

«Κοιμάται χλωμό στο κα-
ταπό του μαξιλάρι.

«Από τα δάχη κι' από τα
λειδιά, αλαφρό πετά άγέ-
ρας ως το μέτωπό του, τόσο
γλυκό, και τόσο το χαϊδεύει, που λες και
του φέρνει των λουλουδιών φίληματα. Και
γλυκό νανούρισμα του ψάλλει για να ταπο-
κοιμήση.

«Αχ! μήπως άρχε να κοιμηθί τόσο
πολύ, που στον Παράδεισο μέσα να ξυ-
πνήσει;

«Για να γιατρευτώ, είπες, ένα τριαντά-
φυλλο πρέπει να μ'ρίσω. Ένα απ' τα ού-
ράνια αυτά τριαντάφυλλα που ή Κυρία, ή
ώμορφη Κυρία ή Μερσεδή, βλέπει νάνοί-
γουν στον ήλιακό της, σε' ωραίο της κα-
τακράσινο μπαλκόνι.

«Ω Κυρία, ώμορφη Κυρία Μερσεδή, δό-
στε μου το ούράνιο ρόδο που θα κάνη να
ζήσω το παιδάκι!»

Κι' έσβυσε μέσα σε κλάματα ή φωνή της
Πέπας.

(Έπεται το τέλος)

Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

